

de gebeurtenissen zich zien afwickelen op het antiek en benauwend tooneel, waarin de menschen, statig als poppen, rondschrijden tusschen gebeeldhouwde gevelen.

Dit hoofdstuk begint met het gedreun van orgelmuziek. Heeft u wel ooit, temidden van een zwaren zomerdag het gedreun van een kerkorgel gehoord, besloten binnen de hechte steenen ommuringen, maar de deuren gaan open en het galmt over het plein, waar het, vreemd en onwezenlijk in de ruimte versterft. —

Zoo is het op het kerkplein van Loftinge, waar de gelakte statierijtuigen van den bruiloftsstoet te wachten staan achter de trappelende paarden, waar de portiertreden der karossen al liggen uitgekapt, en de lakeien al noodend zich bevinden bij de openingen der portieren. Koetsiers presenteren statig hun bloem-omrankte zweepen, en beneden, daar vindt men een fluweelen looper uitgelegd van het kerkportaal tot ver op het plein, dat als een open zaal onder den paarsblauwen hemel ligt. Rondom: de oude hoog oprijzende Gothische huizen met daarachter de torens en kanteelen van den burcht, en diep daarbeneden als een heel klein speelgoed tusschen al die statigheid, de kleurige kring der Loftingsche inwoners de meisjes met hun geplooiden mutsen en zonnefonkelende hoefdijzers en fel getinte omslagdoeken, de mannen in hun wijde visscherskleeren en met hun fluweelen punthoeden boven de roode koonen, — en voor die kleine nieuwsgierige menigte. . . . de Loftingsche dienders, met glimmende zilveren knopen en flitsende helmpieken, welker militarisme contrasteert met hun boersche gestalten.

Het orgel dreunt, en de deftige bruiloftsstoet verlaat den tempel. — Eerst Clara van Rupelmonde in een wolk van witheid, waaruit haar bloeiende zonnige hoofd als een rijpe vrucht te voorschijn komt. — Naast haar, dun, mager, zwart, administratief, ondanks den witten bloem in zijn knoopsgat, de bruigom: Frans Tervooren. Clara begeeft zich zelfstandig naar het rijtuig, zoodat zijn helpend gebaar in het ijle vergaat. Twee freuletjes van Couwenhove de Chauffepied rollen de bruidssluiers handig op en omhullen Clara, in het nest van de koets met het bloemenbed harer bruidskleeren. — De koets wielt zachtjes verder, andere koetsen rijden aan, koetsiers met pioenroode gelaten achter strak gepresenteerde zweepen. De hoeden en petten gaan af, een geruchtlooze ovatie der Loftingsche getrouwen. Ziet, daar komen de feest-dignitarissen, de moeder van den bruidegom, de moeder van de bruid, twee hooge, onberispelijke in donkerder kleeren gehulde dames, — en daarachter verstrooid, wat haastig, de kleine hooge hoed, wat scheef op de zwierige grijze lokken, van Rupelmonde, de secretaris van Loftinge. Achter hun koets stijgt heel de Loftingsche notabiliteit in hun wagenen; men onderscheidt natuurlijk den langen eleganten burgemeester, met zijn altijd jeugdig-gebarende bloemige gemalin, men onderscheidt het dunne